

Llámame Sinsorga

Direcció i guió: Marta Gómez, Paula Iglesias **País:** Espanya **Durada:** 88 min
Any: 2025 **Gènere:** Documental **Intervencions de:** Irantzu Varela, Andrea Momoitio, Yulia van der Bom, Rakel García, Beatriz Silva **Música:** Es amour, Ezta toujours, Merina Gris **Fotografia:** Emilia Martín, Andrea Martínez
Distribuïdora: Agencia Audiovisual Freak **Estrena a Espanya:** 28/11/2025
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en espanyol i eusquera, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Cinc obreres són les encarregades de reconstruir aquest edifici emblemàtic de quatre plantes, antic símbol de l'amor romàntic. Durant un any, veiem com la transformació es va obrint pas des de la invisibilització de la seva feina, a través d'un relat on el costumisme de l'obra conviu amb un univers performatiu en què treuen el cap les pors i els desitjos que travessen el projecte. **Llámame Sinsorga** retrata les dificultats i violències que experimenten aquelles dones que decideixen fer feines que se suposaven d'homes. (DeCine21)

CRÍTICA

Reforma, que alguna cosa queda

Film que documenta la reforma d'una vella botiga de núvies de quatre plantes al bell mig del nucli antic de Bilbao, per reconvertir-la en el centre cultural feminista Sinsorga, un projecte impulsat per les amigues Irantzu Varela i Andrea Momoitio, que el financen amb l'ajuda de moltes dones, i executen al llarg d'un any i mig.

Marta Gómez i Paula Iglesias dirigeixen un documental on s'intenta que la nota predominant sigui la il·lusió i les rialles, de fet la paraula *sinsorga* significa "sense substància", o el que és el mateix, aplicat a una persona, "desustanciada"; amb això s'al·ludeix a la lleugeresa amb què s'afronta, evitant angoixes i gaudint, encara que no hi falten les empipades si algú tracta les impulsores de manera condescendent per la seva condició femenina. Conscients probablement totes les implicades en aquest projecte que una reforma d'un local no sembla el tema més divertit del món per a un film, es tracta de pal·liar aquesta pega de manera de vegades una mica impostada, sostenint que s'està trencant una llança per les dones, amb un espai només per a elles, "las putas amas" diu algú en un moment d'eufòria, on seran més lliures i podran desenvolupar sense traves els seus plans de futur.

La cinta militant i dirigida a un públic feminista convençut, combina declaracions de les obreres especialistes en diferents àrees de paleta, il·luminació o canonades, amb verborrea i rialles constants, i imatges de vegades amb certa vena artística, jugant amb maquetes com de cases de nines, o amb *performances* com la lectura de l'himne bíblic de la caritat de Sant Pau amb tret i ingesta de la pàgina on està escrit.

José María Aresté - decine21.com